

תפ"ח 27165/04/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 27165-04-13 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כב' השופט ברוך אזולאי, אב"ד
כב' השופט נתן זלוצ'ובר
כב' השופטת יעל רז-לוי

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לימור אחרק

נגד

הנאשם: פלוני

ע"י ב"כ עו"ד ליאורה גלאובך

גזר דין

ניתן לפרסם את גזר הדין ללא שמות ופרטים מזהים של המתלוננת, לרבות שמה, מקום מגוריה, מקום לימודיה או עבודתה. אנו אוסרים גם על פרסום שמו של הנאשם בשל כך שפרסום שמו עלול לזהות את המתלוננת.

ההליך

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, לאחר הסדר טיעון, בעבירה של אינוס, לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "החוק"), ומעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק + 345(א)(1) לחוק.

בדיון מיום 10.3.14, הודיעו ב"כ הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון, גם לגבי העונש, כך שהנאשם ירצה עונש מאסר בפועל של 65 חודשים. באשר למאסר על תנאי, השאירו ב"כ הצדדים את העניין לשיקול דעתו של ביהמ"ש. ב"כ הצדדים טענו באופן חופשי בנוגע לרכיב הפיצויים למתלוננת.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ש.ע. הינה קטינה ילדת 2007 (להלן: "המתלוננת"). הנאשם הוא קרוב משפחה של אם המתלוננת. ביום 2.4.13, בסמוך לשעה 14:00, שהתה המתלוננת ביחד עם אמה ובני משפחה נוספים, ביניהם הנאשם, בפארק ציבורי באשקלון (להלן: "הפארק"). בסמוך לשעה 15:00, ביקש הנאשם מהמתלוננת להתלוות אליו. המתלוננת נעתרה לבקשתו והלכה עימו לנקודה מסוימת בפארק. בהגיעם למקום, הפשיל הנאשם את מכנסיה ותחתונה של המתלוננת עד לברכיה ובעל אותה, בכך שנגע עם קצה אצבעו בתוך איבר מינה של המתלוננת. לאחר

מכן, התכופף הנאשם ונישק את איבר מינה של המתלוננת, מספר פעמים. לאחר הדברים האמורים, הורה הנאשם למתלוננת להסתובב, והמתלוננת עשתה כן. הנאשם רכן לכיוון ישבנה של המתלוננת ונישק את ישבנה מספר פעמים. לאחר מכן, הנאשם קם, סובב את המתלוננת כשפניה מולו, הרים את חולצתה ונישק אותה מספר פעמים בחזה, והכל, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. לאחר מכן, הרים הנאשם את תחתוניה ואת מכנסיה של המתלוננת, הלביש אותה וחזר עם המתלוננת אל הפארק.

תסקיר נפגע עבירה

מתסקיר נפגע העבירה עולה, כי המתלוננת, קטינה ילידת שנת 2007, כיום בת 7. בשל חששה של אם המתלוננת, כי פגישה ממוקדת עם המתלוננת אודות הפגיעה עלולה לפגוע במצבה הרגשי, לא נערכה פגישה בנוכחות המתלוננת, אלא עם אמה.

המתלוננת נפגעה מינית על ידי בן דוד של אמה, בהיותה קטינה כבת 6, בזמן שחגגה את המימונה עם משפחתה בפארק. הפגיעה נחשפה מיד בפני כל הנוכחים במקום, והעניין לא הוסתר מבני המשפחה. בעקבות הפגיעה, חלו שינויים בתפקודה של המתלוננת, היא מתקשה להשתלב בבית הספר, בהיותה תלמידה כיתה א', אינה מצליחה להתמודד עם האירוע, ופורצת בבכי על בסיס יומי, ללא הסבר, אם כי ידוע כי בעקבות טראומה בכלל וטראומה המינית בפרט, מתרחשת תופעה המכונה: "חודרנות", במהלכה חודרות הזיכרונות הטראומטיים למודעות בשעות היום או הלילה, בחלומות.

כעולה מהדברים שמסרה אמה, המתלוננת אינה ישנה באופן רגוע, והיא מוטרדת מחלומות רעים. הפגיעה אף עוררה במתלוננת חוסר אמון באחרים, ובעיקר מול גברים, לרבות אביה, אליו היא מתייחסת באופן שונה, וכשהוא מחבק אותה ונוגע בה, היא מיד בודקת עם אמה אם הדבר מותר ומעירה לו שהדבר לא נעים לה.

מחוץ לבית, חששה של המתלוננת מתגבר, והיא סירבה להשתתף בחוג לתנועה, בשל העובדה שהמדריך הינו גבר. הפגיעה אף גרמה למתלוננת להתאפק מללכת לשירותים שעות רבות, כשהיא נמצאת מחוץ לביתה.

כמו כן, הדי הפגיעה במתלוננת מורגשים גם ביחס של יתר בני המשפחה המורחבת כלפי משפחת המתלוננת, שכן חל נתק עם חלק גדול במשפחה המורחבת, בשל הפגיעה במתלוננת.

בנוסף, המתלוננת, הוריה ואחותה הגדולה זקוקים לטיפול רגשי ומקצועי על מנת להשתקם מהפגיעה במתלוננת והשלכותיה, ושיסייעו בידי המתלוננת לתפקד כילדה רגילה.

טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש טענה, כי השיקולים להסדר הטיעון נבעו בעיקרם מחיסכון בזמן שיפוטי ומניעת העדת העדים בבית המשפט, העובדה כי הנאשם הודה במעשים שיוחסו לו, והעדר עברו הפלילי, אם כי, אין שיקולים אלו אמורים לבוא בחשבון הטלת הפיצויים עבור המתלוננת.

מדובר במעשים חמורים שבוצעו כלפי קטינה כבת 6, אשר הנאשם ניצל את תמימותה, שהייתה קרובת משפחה וקורבן קל וזמין, אשר בשל היכרותה עימו, הלכה עימו ללא חשש. מעשיו של הנאשם, כעולה מתסקיר הנפגע, מצביעים על המצב הנפשי והפיזי של המתלוננת ועל הנזקים שנגרמו לה ולמשפחתה. משפחתה של המתלוננת משמשת לה לעוגן, ונושאת גם היא בתוצאות המעשים. אשר על כן, יש לפסוק למתלוננת פיצויים ממשיים שיוכלו להקל במקצת ולסייע לה ולמשפחתה.

מנגד, טענה ב"כ הנאשם, כי יש להשית על הנאשם את עונש המאסר שהוסכם. לדבריה, הנאשם הינו צעיר, בן 25, נעדר עבר פלילי, ללא כל מעורבות פלילית או הסתבכות נוספת, אשר עד למעצרו ניהל אורח חיים נורמטיבי. בשנת 2006, סיים הנאשם את לימודי התיכון ולאחר מכן שירת שירות צבאי מלא, במשך 3 שנים בבסיס חימוש וקיבל תעודת הצטיינות מהיחידה בה שירת. מספר חודשים לפני האירוע, החל הנאשם את לימודיו האקדמיים במסלול _____, ובעקבות המקרה קטע את המשך לימודיו.

לדברי ב"כ הנאשם, מדובר בעבירה של אינוס ברף הנמוך של העבירה, כאשר הנאשם נטל אחריות למעשיו כבר בחקירתו במשטרה וחסך בזמן שיפוטי. בהודייתו נחסכה גם עדות אמה וסבתה של המתלוננת. עוד ציינה, כי מאחר ומדובר בנאשם שהינו קרוב משפחה של המתלוננת, השבר שנוצר במשפחה מקשה על הנאשם גם מול הוריו ומשפחתו הגרעינית.

באשר לרכיב הפיצויים, ציינה, כי בשל תקופת המאסר שצפויה לנאשם, הפיצוי, ככל שיושת על הנאשם, יוטל למעשה על הוריו, כאשר מדובר בזוג הורים, שהאם מחלימה ממחלה קשה והאב הינו מפרנס יחידי ואב לחמישה ילדים, שכולם מתגוררים בבית המשפחה. יכולתם הכלכלית מצומצמת מאוד, ויש להתחשב בכך. אין חולק שראוי שיטל פיצוי, עם זאת, מבקשת ב"כ המאשימה לאפשר לחלקו לתשלומים.

בדבריו האחרונים בפנינו, הביע הנאשם רצון להשתתף בטיפול במסגרת המעצר. כן הביע חרטה בפני משפחתו ובפני משפחת המתלוננת על הצער הרב שגרם בצורה ישירה ועקיפה. כן ביקש להתחשב בו, של העדר עברו הפלילי וגילו הצעיר. לדבריו, הוא עצור מזה כשנה והוא משתתף במדרשה של בית הסוהר בשליטה בכעסים וגמילה מעישון.

דין

המעשים המיוחסים לנאשם, מעשים קשים הם, המעוררים שאט נפש. הפגיעה הגופנית והנפשית במתלוננת, בהיותה ילדה כבת 6, רכה בשנים, מלווה ותלווה אותה שנים, ומכאן החומרה הרבה ניכרת בהן, הן ממהות המעשים והן בשים לב לפגיעה במתלוננת ולנסיבות ביצוע העבירות.

יש להוקיע מעשים אלה ואל לה לחברה להשלים עם פגיעה שכזו בגופן ובנפשן של קורבנות למעשי עבירה שכאלה, בין היתר, באמצעות ענישה הולמת וראויה.

כמפורט בסעיף 40א לחוק העונשין, הסביר המחוקק, את הטעם החקיקתי להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, באופן הבא:

"מטרתו של סימן זה, לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה".

העיקרון המנחה בענישה, מפורט בסעיף 40ב לחוק העונשין, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, כאשר חומרת מעשה העבירה הינה בנסיבותיו.

חומרה יתרה יש בכך שהנאשם ביצע את העבירות במסגרת התא המשפחתי, שאמור להיות המקום המוגן והבטוח ביותר עבור קטינים הגדלים במסגרתו, בהיות המתלוננת קרובת משפחה, אשר בשל ההיכרות עימו, לא חששה להתלוות אליו כשקרא לה להצטרף אליו. הנאשם ניצל את מעמדו, ואת האמון שנתנה בו המתלוננת וביצע במתלוננת מעשי מין חמורים.

חרף מאמציה של המתלוננת לנהל אורח חיים נורמטיבי ותקין, מקריאת תסקיר נפגעת העבירה, ניתן להיווכח, כי מעשיו של הנאשם השאירו חותם שלילי בחייה של המתלוננת והם משליכים באופן ישיר על מצבה הנפשי גם כיום. המתלוננת מתקשה לתת אמון בגברים, לרבות אביה, מתקשה לישון בלילות, מתאפקת מללכת לשירותים. כשהיא מחוץ לביתה, מתקשה להשתלב בכיתה א', ויש לה התפרצויות בכי לא מוסברות. הדבר מעיב גם על היחסים התוך משפחתיים של המתלוננת. מערכת היחסים והתפקידים הפנים משפחתיים של בני הבית נפגעו, והיא מחפשת את אישורה של אמה למגע אביה.

הנאשם ערער את כל יסודות עולמה של המתלוננת כאשר יצר עבודה מציאות מעוותת לפיה האנשים הקרובים והמוכרים לה, עלולים לפגוע בה.

מציאות זו אופפת את חייה של המתלוננת וחיי משפחתה, שעקב מעשיו של הנאשם יצרו קרע במשפחה המורחבת, לאור הקרבה המשפחתית של הנאשם.

באשר לחומרת עבירות המין, אין להכביר במילים, במיוחד שעה שאלו מבוצעות בקטינה, תוך חילול כבוד האדם שלה, ניצול התמימות, האמון ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי, שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות.

הגנה על שלומם של קטינים, שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן כאשר על העונש הנגזר במקרים אלו לשקף אינטרס זה ולשקף את הסלידה ממעשים מסוג זה, תוך העברת מסר מרתיע לעבריין המבצע עבירות מין מסוג זה.

הנאשם פגע גם בזכותה של המתלוננת לחיות חיי שלווה וביטחון, תוך התפתחות אישיותה בתנאים נורמטיביים ומוגנים שהביאו עליה מעשיו של הנאשם.

לאור עקרון הלימות הענישה, נראה שהמקרה מחייב ענישה ממשית, קשה ומרתיעה, וזו אף מדיניות הענישה הנהוגה במקרים אלה, על בית המשפט לשמש מגן לקטינים מפני אלה המנצלים את תמימותם ופוגעים בגופם, בנפשם, ובכבודם.

על פי הפסיקה הנהוגת, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות ביצוע העבירות, מתחם העונש ההולם שהוסכם בין הצדדים,

נראה לנו סביר בנסיבות העניין, במיוחד שעה שהנאשם הודה מיד במיוחס לו, ובכך חסך זמן שיפוטי, וכן נחסכה עדות המתלוננת ובני משפחתה, וכן בשל העובדה שהנאשם הינו נעדר עבר פלילי, שזוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק, אף שבעבירות מין, אין לתת משקל להעדר עבר פלילי.

באשר לרכיב הפיצוי, נראה לנו שגם הטלת פיצוי לטובת הקורבן לעבירה מהווה מרכיב חשוב בענישה, בנוסף לעונש המאסר. פיצוי שכזה אין בו כדי לכפר או לכסות על נזקים וטראומות שאינם ניתנים לאומדן כספי. חשיבותו היא בהכרה הניתנת על ידי החברה, בכך כי המעשים שנעשו לקורבן, מהווים עיוות של התנהגות אנושית (ראה רע"פ 3818/99 פלוני נ' מ"י, פ"ד נ"ו (3) 721). חשיבות נוספת יש באלמנט הפיצוי, בכך שהוא מאפשר את מימון הטיפול במתלוננת כשהיא נזקקת לכך.

לאור האמור, אנו מטילים על הנאשם את העונשים הבאים

- א. מאסר בפועל לתקופה של 65 חודשים, בניכוי ימי מעצרו, היינו מיום 2.4.13 ועד היום.
- ב. 24 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת מין שהיא פשע.
- ג. הנאשם יפצה את המתלוננת בסכום של 50,000 ₪, שישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל ביום 6.4.14, ובכל 6 לחודש לאחר מכן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח אדר ב תשע"ד, 20 מרץ 2014, במעמד הנוכחים.